

map

Eigen

koker

april 1966

Jaargang 18 aflevering 3

Aan de lezer

De eerlijkheid - niet te verwarren met: de rector - gebiedt mij dit schrijven aan te vangen met een rectificatie: de heer Liefing is niet de vertegenwoordiger van het negativisme in optima forma. Aan hem en aan allen, die menen, dat ik in mijn naschrift in de vorige E.K. de heer Liefing aldus wilde betitelen, mijn welgemeende excuses. Het was niets dan een misverstand.

Sinds het verschijnen van de tweede aflevering van ons schoolblad, heeft de redactie tot haar grote vreugde talrijke, zeer verschillend geaarde, reacties ontvangen. Het begon met de door een H.B.S.-klas op touw gezette prullenbakactie, waarbij vele E.K.'s ongelezen in stukken werden getrokken. Anderen, vertegenwoordigd door ene meneer Van de Mosselaar uitten hun ongenoegen in een brief, die u elders, voorzien van enig commentaar, aantreft. Aangezien de meeste kritiek uitgelokt wordt door het optreden van enkele, ten onrechte met het hele gymnasium vereenzelvigde, gymnasiasten, noteer ik, ter overweging aan de ondergrondse verzetslieden, dit torment: „Zoals de M.M.S. haar energie verspilt in het nobel, maar niettemin ijdel streven om de begrippen vrouwelijk en schoon met elkaar te identificeren, zo getuigt de H.B.S. voortdurend van haar onmacht door alleen maar onbenullige kritiek te leveren. Het gymnasium, door deze activiteiten allerminst geïmponeerd, gaat, min of meer stoïcijns, zowel tot zijn eigen genoegen, als tot nut van het algemeen, de weg, die het verkiest. Wenst nu de H.B.S. hierin verandering te brengen, dan zal zij zich óf tot een redelijk niveau moeten opwerken, óf domweg haar kwantitatieve meerderheid moeten doen gelden”.

Ik schrijf dit niet omdat ik er zo heilig van overtuigd ben, maar vooral om de H.B.S.'ers te doen inzien, dat ze de door hen gewenste reformaties niet langs „revolutionaire” weg zullen kunnen doorvoeren. Zij dienen „parlementair” te werk te gaan, door gewoon zitting te nemen in de redactie en met een aantal kletsmajoren op de debatingsavonden te verschijnen. Al dat pietepenterige getrap tegen de goedgescheenplate schenen van gymnasiasten sorteert geen effect. Laten ze de billettikker eens proberen.

Eén H.B.S.'er heeft dit reeds ingezien. F. Steltenpool maakt zijn redactioneel debuut met een bijdrage over de inertie op school. Hij sleept er, leest u maar, drie docenten bij om te vertellen wat al talloze keren in deze zelfde E.K. gestaan heeft. Niettemin verheugt de redactie zich over zijn toetreding.

Men verzoekt mij u te vragen alle belachelijke opmerkingen van leraren op te schrijven en deze aan de redactie in te zenden. Wellicht is het mogelijk een bloemlezing van deze grappen in een speciale rubriek te publiceren tot genoegen van de gemeenschap.

Voorts wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om twee hardnekkige misverstanden uit de weg te ruimen. Dat sommige inzenders hun copy niet van hun eigen naam voorzien, wijst erop, dat zij nog steeds in de ouderwetse angst leven gelycht te worden, zodra hun naam in de openbaarheid komt. Ter geruststelling kan ik u meedelen, dat in de laatste achttien jaar niemand meer door dolzinnige lezers is opgehangen. Dat u grote kans loopt uw copy niet geplaatst te zien, berust eveneens op een misverstand. Alleen voor hun eigenlijke doel gebezigde stukjes kloozetpapier worden,

omdat het moeilijk is de anonieme afzender op te sporen, met de uiterste omzichtigheid geseponneerd. Het is verheugend, dat de lagere klassen zo'n groot aandeel hebben in de totale copyproductie. Maar bijdragen van echt „volwassen” bovenbouwers wordt ook nog altijd zeer op prijs gesteld. Daarom introduceer ik speciaal voor hen dit neologisme: doedereswattan. Als u over E.K. niet naar huis kunt schrijven, schrijf dan naar E.K. over huis (kunnen we lachen).

Agnes de Geus heeft de prijs - ik heb geen idee wat het was, maar het was beslist de moeite waard - voor haar goede oplossing van het kruiswoordraadsel inmiddels ontvangen. Ik spoor alle onderbouwers aan ook deze keer weer hun oplossingen in te zenden. De kans op een prijs is een 1 op 200, dus niet te versmaden.

Over ongeveer drie weken breekt weer de hel van het eindexamen los. Tientallen stumpers zullen dan, badend in het zweet, bijtend op hun lippen en knarsend met hun tanden, het hoofd buigen over door sadisten samengestelde opgaven. Ik wens alle examinandi veel hoop en zegen, want alleen hoop doet leven en alleen zegen doet slagen. Voor hen, die tussen de examens door even in volstrekte eenzaamheid hun gemaakte fouten willen optellen, is de kapel misschien een uitkomst; daar is niemand.

Tenslotte, waarde lezer, rest mij nog u het verheugende feit mee te delen, dat dit het laatste is wat u van mij onder ogen zult krijgen. Ik eindig met het uitspreken van mijn laatste wens: Zalig Pasen.

PETER BUUR

HOOFDREDACTIE:

Peter Buur Vla

REDACTIE B.B.:

Margo Kaldenbach 5 M.M.S.
Jeroen Arnolds IV
Henk Spijker Vla
Ko Burger Vla
F. Steltenpool

REDACTIE O.B.:

Eef v. d. Werf (cartoons)
Bernard Kleikamp
Peter Zomerdijk
Lieke Jamin
Carolien Stadhouders
Jaap Schaper

ADVISEUR:

Drs C. Salman

PASEN!

„En ten derde dage verrees Hij, volgens de schriften!”

Wij roepen 't uit in 't midden van de geloofsbelijdenis. Op die dag begon Zijn verheffing.

Vanuit de ingewanden van het dodenrijk begon zij, even geruisloos als 't opkomen van de dageraad. „Christus begon te heersen. Hij trok luister aan, omgordde zich met kracht.” ps. 92.

't Geheim greep plaats in de diepste stilte en niemand weet op welke wijze. Eerst toen 't geschied was, beefde de aarde en iemand - een engel - wentelde de steen af en ging er op zitten.

Het is een mysterie, dat wij nauwelijks op een kier kunnen zien. Want wat nemen wij feitelijk waar? Minder dan een schaduw: een open grafspelonk, zingende vogels in de koele aprilmorgen, Magdalena die 't graf open ziet en denkt: zij hebben Hem weggenomen, twee Apostelen, die er niets van begrijpen. Tenslotte een paar myrredraagsters, tot wie iemand ernstig zegt: „Wat zoekt gij de levende onder de doden? Hij is verrezen!”

Dit was 't begin van de eerste paasmorgen, de morgen van de goddelijke soberheid!

't Zonnewonder van Fatima werd op de fotografische plaat vastgelegd. Genezingen in Lourdes worden akelig nauwkeurig onderzocht. In onze eeuw van geweldige technische resultaten zijn ook wonderen technisch „vast te stellen” (let op, wat ik schrijf).

Dit alles ontbreekt bij 't grootste van alle wonderen! Geen sterfelijk oog heeft 't gezien. Alle 4 Evangelisten melden 't feit, maar de berichtgevingen breken snel af, soms zelfs abrupt.

Maar 't einde van alles is: „Hij is niet hier, Hij is verrezen!”

En dit gebeuren is ontzaglijk belangrijk voor U, voor mij, voor allen. Zeker, door de dood is de verlossing in zekere zin voltooid. Christus zegt 't zelf: „'t Is volbracht”. Maar niet geëindigd en besloten. Daar is de verrijzenis voor nodig, zoals 't brood eerst gebakken in de oven, dan pas gegeten kan worden; 't menselijk lichaam voltooid is, wanneer de moeder 't heeft voortgebracht.

Vanaf de verrijzenis is de mensheid van Christus bron van eeuwig leven. In onze tijd wordt de Geloofsinhoud sterk op de korrel genomen. Verschillende facetten komen ergens in de mist te staan.

Velen leven in twijfel en zijn nog niet vertrouwd met de uitdrukking, dat wij moeten wennen, om met onzekerheden te leven.

Hierop zou ik willen antwoorden, wat prof. mag. dr. Kwant OSA op een bijeenkomst zéér onlangs op 't vormingscentrum verklaarde: „Veel is voor mij mysterie, maar één ding staat voor mij vast nl. de verrijzenis van Christus en dus: mijn verrijzenis.

Zalig Pasen.

MODERATOR

Why is a negro another man?
Is it because of his black skin?
Let him be free in every land
One of these days maybe he'll win.

Freedom is a word that he needs
Why can't he go to every place?
Why can't he eat where he wants to eat?
Is it only because of his face?

Let him be free
It doesn't matter what he did do.
People can't you see
That he's a human too.

CARLA VAN DOORN

A NEGRO IS A HUMAN TOO

DE PRULLENBAK

is half vol, en als wij bekijken wat voor rommel er in zit, dan vinden wij allereerst een appelkies en 'n paar sigarettenpeukjes. Daarnaast ligt een prop papier, en als hij is opgevouwen, blijkt het een grote clownskop te zijn, gemaakt door de vijfjarige Pietje, met als ondertekening: „Vieze dikke pappie”. Maar wat is dat? Plotseling gaan alle propjes in de prullenbak op en neer, en er vallen 'n paar propjes uit. Het blijkt Engelse opstellen te zijn, de ene prijkkend met een tien, de andere met een vier. Bovenop in de prullenbak ligt nu 'n dik pak blaadjes, strafwerk, de le helft van het algebraboek. Hoe meer wij ons naar onder begeven, hoe meer kindertekeningen wij tegenkomen. De prullenbak is schijnbaar lange tijd geleden geleegd, want wij vinden 'n paar kersttekeningen, 'n kerstster en 'n schaap van de kerststal.

Eindelijk vinden wij een beschreven blaadje papier: „Ik dacht dat ik leuk was, maar ik had het mis”, 400X, maar tussen

de regels door staat er telkens „stik”, welgeteld 258 keer. We gaan weer verder, nu ontmoeten we sinaasappelschillen en lollywe sinaasappelschillen en lollywe stokjes, 'n balletje, 'n kluwtje wol, algebraproefwerken, met cijfers variërend van 1 tot 6. Ook komen wij een brief tegen, afzender mej. W. Kersch, met de volgende inhoud: Geachte mijnheer, Het spijt me u te moeten mededelen, dat ik mij genoodzaakt voel, naar aanleiding van het wangedrag van uw zoon, dat ik hem niet meer in mijn les duld als hij nog een keer kattekwaad uithaalt. Gedurende de laatste les heeft hij niets anders

gedaan dan propjes schieten, nog wel met natte propjes nota bene. Hij houdt de hele klas maar van het werk, en twee weken geleden had hij zelfs een muis meegenomen. Ook heeft hij een keer een hond op mij afgejaagd, en hij heeft een vlin-dertje in het klasseboek gelegd. Kortom, ik heb genoeg van hem. De eerste keer dat hij nog iets doet, stuur ik hem er uit, en komt hij er het hele jaar niet meer in”. De brief was nog langer, maar dat andere gedeelte was er zeker afgescheurd. Onder die brief lag een kladblaadje, met de volgende tekst: „Lief dagboek”. Weer een dag voorbij. Vandaag is er niet veel gebeurd, behalve dat ik een ruitje heb ingegoooid en daarom vanmiddag op het politiebureau strafregels moest schrijven. Maar dat vond ik niet erg, want Peter was er ook, dus was het erg gezellig. Verder ben ik vergeten me te wassen en mijn tanden te poetsen, maar dat geeft niks, want ik ben gisteren nog bij de tandarts geweest, dus hoeft

ik een halfjaar mijn tanden niet meer te poetsen. Lief dagboek, je vindt het toch niet erg als ik wel eens belletje trek, en mam-mie wel eens laat kletsen? Peter heeft vandaag met Wim ge-vocht. Hij heeft 'n blauw oog en Wim z'n voortand is er uit. Net goed voor hem. En schreeu-wen dat hij deed. Ik vind Lies een oud wijf. Elke avond gaat ze op mijn stuk liggen in bed, zo'n rotgriet is het. Maar Pietje is wel lief. Dag, lief dagboek, ik ga naar bed. Noortje. Verder lagen er in de prullenbak nog 'n paar aantekeningen van meneer, en het boodschappenlijstje van mevrouw. We verlaten nu de prullenbak en zien dat meneer bezig is z'n bureau op te ruimen. Er valt 'n blaadje in de bak; Franse werkwoordsvor-men, afkomstig van Karen, 14 jaar, de oudste dochter. Rudolf komt de kamer in en gooit ook 'n blaadje in de prullenbak: Lie-ve Rudolf, Ik vind je zo enig. Zullen we vanavond samen eens een keer gaan dansen bij Flevo? Ik hoor nog wel wat van je hè? Dag. Veel liefs. Anneke.

Als je zo eens de wacht houdt bij een prullenbak, dan zie je hoe vaak zo'n ding gebruikt wordt. Daar gooit mevrouw er wat in, het is de rekening van de textielzaak: f 39,- ny-lons en 2 knotjes wol, Coentje gooit er het papier van z'n kauwgom in. Ook meneer maakt er druk gebruik van, de ene prop na de andere wordt erin gegoooid. Kijk, nu staat meneer te lachen, terwijl hij iets leest. Wacht, hij zal het wel in de prullenmand gooien. Ja daar is het, de inhoud is als volgt: „Het spijt me, pappie, maar ik had een twee voor rekenen, Juf zei dat ik het werk moest laten ondertekenen, wilt u dat doen? Wilt u mij alstublieft niet wakker maken als u dit leest? O ja, Shanty heeft mijn taalboek opgevretten. Krijg ik f 3,20 voor een nieuw? Als u dit leest, wil u dan een plaat van Vera Lynn opzetten, die vindt u toch zo mooi? Dag pap, slaap lekker.”

Er komen nu geen propjes meer, en na vijf minuten gaan zij eten. Wij zullen het huis maar verlaten, na eerst onze prullenbak goedendag te hebben gezegd. We hebben nu kunnen zien, wat 'n prullenbak zoal mee kan maken. Alleen al aan de inhoud van de prullenbak kun je het hele gezin leren kennen. Ook van hen gaan wij afscheid nemen. Als laatste raadgeving wilde ik zeggen: gebruik altijd een prullenbak, maar verscheur de papieren goed, want wie weet zijn wij er weer.

Tineke Kleinegris

Wordt ook uw hart niet verscheurd om de argeloosheid waarmee elk jaar weer de nieuwe lichting Werenfridiaantjes zich waagt in het hol van de Werenfridusleeuw? Is het niet om te huilen als je ziet hoe ze nog, zich van geen enkel gevaar bewust, opkijken naar leraren en

vallen. Deze doen het nog altijd Natuurlijk niet overdrijven, dus niet meer dan 6 maal 's jaars naar de tandarts.

III. Dit speciaal voor de meisjes: gebruik al je charmes. Oefen in de „lekkere-banden-glimlach”

5 geboden voor de eerste-klassertjes

concierges en hoe zij met een welhaast ontroerende overgave hun huiswerk nog steeds leren, daarmede kostbare T.V.-uren verliezend? Derhalve meen ik te moeten uitschreeuwen: „Wij moeten voorlichten!” Welaan dan:

I. Je dacht, dat de Rector je grootste vriend moest zijn? Fout! Het is de conciërge. Immers: hij beheert de absentielijsten. Onthoud dus voortaan dit spreekwoord: Beter één Tensen in de hand dan tien rectoren in de lucht.

II. Leer van je vader of moeder de handtekening. Dit verzekert de maandelijkse snipperdagen. Verzamel om dezelfde reden briefjes-van-pa, waarbij je de datum naar believen kunt invullen. Laat ook af en toe termen als „dokter” of „oogarts”

of 't overrompelende „trein-had - vertraging - meneertensen” hetwelk dient te worden uitgesproken met 'n lichte trek van de linkermondhoek.

IV. Het oog van je ouders wil ook wat, daarom: haal hoge cijfers. Derhalve: leer toch spieken! Slechts enkelen onder jullie kunnen het zonder dit edele vak stellen. Wees niet eigenwijs en koppig, neem desnoods bijlessen. Weet wel: wie niet spieken wil, moet voelen. Onthou dus terdege: Studeren is zilver, spieken is goud.

V. Mocht je onverhoopt met enige vrije tijd zitten, bijvoorbeeld tijdens een storing op de televisie, welnu, dan kun je desnoods een studieboek pakken en het eens van binnen bekijken.

4a-4c.

TREIN

De jongen met het treitergezicht knikte. Hij was ook weggelopen na een ruzie. Bij een oude vrouw waren we nu: een pension, in de kelder. Slapen deden we op de vieze vloer in lui-zig stro, gejat uit wagons, onze enige bron van inkomsten. Hij had eerst door Rusland gezworven, achter de Duitsers aan, zijn vader was officier geweest. Gedood, niet door het lood van de vijand, maar door het staal van de commandant.

Een leventje hadden we! Nu, dat was voor de oorlog anders. Allebei opgevoed in een streng-godsdienstige sfeer, voelden wij de vrijheid als 'n verlichting, zo als een dokwerker zich uit kan rekken om zes uur. Ze zaten, de hele bende, sommigen in bom-kraters, klaar om op de trein te springen, kolen er uit te gooien. Hij legde zijn oor op de rails. Ja, de trein was in aantocht. Wij zagen het vormloze gedrocht, dat uit de mist tevoorschijn kwam, remmen voor de bocht. „Spring” werd er hees naar me gebruld. Ik sprong, niemand volgde, ook hij niet. Later zat ik bij de garnizoenskomman-dant. Ik was er ingelopen.

Galgenveld, geur van doden. De beul met het vlezig water-gezicht. Kriebelend hennep.

E. v.d. Werff

Kan het niet anders?

Mogen wij zo vrij zijn, u duidelijk te maken waarom een groot gedeelte (zeg maar: omnes discipuli, red.) van 4. H.B.S. nooit op de debatingclub komt?

Als u nog in het (on)gelukkige bezit bent van de laatste afleveringen van E.K. (sumus, red.) zal het U snel duidelijk zijn. Een groot gedeelte van deze twee afleveringen wordt namelijk gevuld met allerlei quasi-intellectueel (wat een moeilijk woord, red.) „geschrijf” van de heren Buur, Spijker en Burger. Gelijk het de lezer opgevallen zal zijn, komen deze illustere (dank U!

red.) namen ook regelmatig voor op aankondigingen betreffende de debatingclub. Iemand, die na het lezen van de kotsmis-selijk makende (vandaar dit braaksel, red.) stukken in E.K. nog enige moed zou hebben de debatingclub te bezoeken, wordt deze laatste moed snel ontnomen als hij de „aankondigingen” leest voorzien van allerlei natuurlijk hoogst intellectuele, maar daarom niet minder smakeloze grapjes en onderlinge vuilspuiterij (u bent er zowaar door bezoedeld, red.). Kortom, even meer bescheidenheid en

wat minder gezwam zouden in elk geval de grenzeloze afkeer van de debatingclub wat verminderen (onaantrekkelijk voorstel, red.). Namens de klassen 4a en 4c, Hoogachtend, v.d. Mos-selaar.

Naschrift.

De redactie smeekt om vergif-fenis voor de op dit zo kunstzin-nig doorwrochte stuk proza ge-pleegde vivisectie.

Dhr. Salman telegrafeert ons: „Dit stuk is als negatief te be-schouwen. Toetreding tot de de-batingclub is vrijwillig. Wil men (4a, 4c) die club veranderen (= verbeteren?), dan dient men zelf te komen met mooie, gave inbreng. Anders heel fijn af-blijven.”

TONEEL DOOR DE EEUWEN

Optreden van Nel Kars werd groot succes

Het optreden van Nel Kars is een groot succes geworden. Het was echter jammer, dat een zo gering aantal (ongeveer 45 mensen) bij dit optreden aanwezig was. De actrice Nel Kars, die in 1960 aan de toneelschool afstudeerde is, voordat zij met een eigen programma stad en land ging afreizen, verbonden geweest aan de toneelgroepen „Ensemble” en „Arena”. Haar

grootste liefde is om het toneel onder de jeugd en vooral de schooljeugd te brengen. Haar programma is gebaseerd op de geschiedenis van het toneel, vanaf de oorsprong in de kerk.

Buiten de fragmenten die zij speelt, brengt zij ook interessante details naar voren omtrent de tijd, waarin een bepaald stuk is geschreven, de psychologische achtergronden, die een

schrijver er toe heeft gebracht het stuk te schrijven en vooral omtrent de kleding van een bepaalde tijd. Zo speelt zij de fragmenten niet in de costuums van de dramatis personae, maar in die van de tijd, waarin het stuk is geschreven.

Voor zover ik het als leek kan beoordelen was haar uitvoering, vooral van de vrouwelijke rollen voortreffelijk. Naar mijn mening beperkte zij zich bij de mannelijke rollen meestal tot het gebruiken van een zwaardere stem, hetgeen tot gevolg had, dat de figuren enigszins op verwijde mannen gingen gelijken, misschien bij Molière wel op zijn plaats, maar zeer zeker niet bij de Russen als Tsjechow en Toergenjew.

Tijdens de pauze was er gelegenheid om Nel Kars vragen te stellen. O.a. werd haar gevraagd, hoe zij het spelen van het moderne toneel vond. Zij antwoordde hierop met een uitspraak van een actrice, die een jaar lang bij „Studio” had gewerkt. „Het spelen van modern en vooral absurd toneel is zeer interessant maar na een jaar krijg je er enigszins genoeg van en wil je ook weer eens op een normale wijze een kopje thee drinken.

Ook de rector greep de gelegenheid aan om een vraag te stellen, hij vroeg, of het niet mogelijk was om in navolging van de schoolconcerten ook iets dergelijks te organiseren op het gebied van het toneel. Nel Kars juichte dit plan zeer toe en stelde zich meteen beschikbaar om, wanneer dit op onze school doorgevoerd zou kunnen worden, haar medewerking hieraan te verlenen met een nieuw programma, waarin zij het moderne toneel voor het voetlicht brengt.

Laten wij derhalve hopen dat dit plan een realisatie zal vinden en wij Nel Kars met haar nieuwe programma het volgend jaar terug zullen zien.

HENK SPIJKER

JAAP SCHAPER
BERNARD KLEIKAMP

DE ZEILCLUB

Op deze pagina vindt u een openhartig vraaggesprek met dhr. Liefthing over de zeilclub, omdat wij nieuwsgierig waren over het nog bestaan van deze club. In het geschiedenislokaal vuren wij de eerste vraag af, die zoals wij zien, als een bom inslaat.

In een oude E.K. stond een interview met u over de zeilclub. Bestaat die nog?

Bij het opzetten van de zeilclub zijn een aantal belangrijke dingen over het hoofd gezien. De belangrijkste hiervan zijn wel:

a. Een goede boot is een vereiste, maar wij hadden een boot gekocht, die niet zeilklaar was. Dit vanwege de financiën. Wij dachten dat er wel enkele leerlingen bereid zouden zijn haar op te knappen. Deze leerlingen waren er inderdaad, maar 't was onmogelijk om de boot zeilwaardig te krijgen.

b. Verder konden de meeste leerlingen die enthousiast waren niet zwemmen, hetgeen een eerste vereiste is.

c. Er waren niet voldoende deskundige zeilinstructeurs.

d. Het feit dat alleen in weekenden en vakanties gezeild zou kunnen worden, omdat de mees-

te leerlingen door de week bezet waren, vormde voor de leraren een probleem.

Al deze redenen hebben ertoe bijgedragen dat de zeilclub in feite niet meer bestaat.

Was het niet mogelijk dit van te voren te voorzien?

Misschien wel, maar wij waren in die tijd veel te optimistisch over de zeilclub, temeer daar Pater Pennock alle weekenden vrij was en dus eventueel had kunnen gaan zeilen met de jongens. Hiermee willen wij onszelf niet vrijpleiten, want wij zijn er allen verantwoordelijk voor dat de zeilclub niet tot bloei kon komen.

Waarom ligt er nog een sloep naast de bromfietsstalling?

Deze sloep ligt daar tot hij verkocht wordt. Omdat weer en wind er vrij in kunnen werken wordt deze verkoop steeds moeilijker.

Zou het mogelijk zijn de zeilclub herop te richten?

Dat kan ik niet van te voren zeggen, maar het lijkt mij zeer onwaarschijnlijk omdat dezelfde moeilijkheden die er vroeger waren nu weer een rol zullen spelen. Het lijkt me te meer onwaarschijnlijk, omdat twee grote beoefenaars van de edele zeilsport onze school verlaten hebben (Pater Pennock en dhr. Elling).

Op enige vragen die aan de docenten mej. Kenter Salman en Bun gesteld werden, werd door hen eensluidend geantwoord:

Wat denkt u van E.K. over het algemeen?

De nummers van de laatste jaren vormen een dieptepunt wegens het gebrek aan initiatief bij de andere leerlingen dan de redactie en wegens niet altijd even grote capaciteiten van de redactie.

Hoe vindt u de laatste editie?

De laatste editie is niet zo gek, met uitzondering van een paar verrekt vervelende stukjes. Dit is echter onvermijdelijk omdat de schoolkrant door een kleine groep volgeschreven moet worden.

Wat vindt u van de stijl van schrijven?

Er wordt veel met dure woorden geschermd, maar dit is evenals het dragen van lang haar een verschijnsel van deze tijd. Toch moet het blad niet alleen voor de hoogste klassen leesbaar zijn, ook de onderbouw wil er nog wel iets uithalen, en het liefst zonder al te veel gebruik te moeten maken van het woordenboek. Letterlijk zei mijnheer Salman: „De nummers zijn onverteerbaar, maar het is wel leuk van de buitenkant”.

Hoe kan het schoolblad verbeterd worden?

Dit hangt geheel af van het aantal leerlingen dat bereid is zijn medewerking te verlenen en van het beleid van de redactie, die niet vanaf haar ivoren toren bijdragen, die haar niet aanstaan in de prullemand laat verdwijnen. (Gebeurt zelden, Red.). De uitvoering moet o.a. veranderen, want deze is te kostbaar, tenzij de leerlingen advertenties werven. De inhoud is afhankelijk van het initiatief onder en de kwaliteiten van de leerlingen zelf. De redactie dient te bestaan uit vertegenwoordigers van alle afdelingen van de school. Zij zoekt regelmatig andere schrijvers dan haar leden. Bij voorkeur vult zij niet zichzelf aan.

Laat het blad regelmatig verschijnen, zodat de copy niet teveel handelt over gebeurtenissen die al lang voorbij zijn en dus verworpen wordt omdat deze niet meer actueel is.

Deze antwoorden en grieven onder zowel leraren als leerlingen zijn voor mij aanleiding geweest voor het volgende artikel.

Wat een boer niet kent..

Bij het in ontvangst nemen van het laatste nummer van Eigen Koker heb ik werkelijk versteld gestaan hoeveel nummers er rechtstreeks in de prullebak werden geworpen, zonder dat ze ook maar even aan - laat staan in - gekeken werden. Ja, hiermee wordt het werk van de redactie beloond. Misschien is er wel een reden om het schoolblad rechtstreeks maar naar de prullemand te verwijzen, maar toch behoren wij (alle leerlingen van het Sint Werenfridus Lyceum) ons hierover diep te schamen. Na een kort gesprek met enige leraren is mij wel gebleken dat de schuld niet hoofdzakelijk bij de redactieleden ligt. Wij leerlingen, in het bijzonder de bovenbouw, zijn hier zelf aan schuldig. Er wordt over vele activiteiten alleen maar afbrekende kritiek geleverd, en dit is ook het geval wat de redactie van het schoolblad betreft. Wordt

CARNAVAL

Carnaval

'n bonte deken deint

een lallewals

als een feest

van neuzen en staarten en

glazen die confetti zaaien.

zij kust

een dronken glas

paarse manen en

rode zonnen met strepen erdoor

lachen zwaaiend over de massa.

een verdwaald

danseur klimt in een flarde muziek maar

hij valt en

een groene lasso

sluit om zijn keel

een kat

met een zonnehoed

redt zijn mond

in een vieze blauwe waas

de rokende maan

verbrandt, de zon

valt in een net van gekleurde

lasso's.

maar de zakdoek

stinkt

een gewone witte

waarom is de zon geel

en lacht hij niet

kees stavenuiter IV

er onder degenen die zich bezig houden met het organiseren van bepaalde festiviteiten niet geklaagd over een schromelijk gebrek aan belangstelling onder de leerlingen. Is het ook niet duidelijk dat ons schoolblad gevuld moet worden met onzinnige dialogen, waarover velen van ons zich ergeren.

Ook onder de docenten begint de belangstelling om zich in te zetten als adviseur of naaste medewerker al danig te verflauwen.

De oorzaak van dit alles is het gebrek aan belangstelling vooral onder de leerlingen van de hoogste klassen. Of wil men het toeschrijven aan de weinige leerlingen die zich nog inzetten voor het organiseren van festiviteiten.

Het spreekwoord: „Wat een boer niet kent, dat vreet hij niet” is hier wel van toepassing. Wij leerlingen moeten eens werkelijk belangstelling tonen voor het werk van anderen. dan ontdek je er toch nog wel iets goeds en aardigs in. Ik hoop dat we in de nabije toekomst op elkanders medewerking kunnen rekenen.

F. STELTENPOOL

DE AFSPRAAK

„Dus over twintig jaar zien wij elkaar hier weer terug”. „Afgesproken”. De beide mannen gaven elkaar de hand, als bevestiging van hun afspraak. Toen draaiden zij zich beiden om en gingen ieder een andere richting uit. K., de langste van de twee, liep slenterend naar het noorden. Hij had een lange weg af te leggen, een weg van twintig jaar, voordat hij hier weer zou terugkeren. Hij keek nog eens om en zag zijn vriend in een snel tempo een hoek omgaan. Na een uur gelopen te hebben bleef K. staan voor een café. Hij was vermoeid geworden en had een grote behoefte gekregen aan een borrel. Hij ging naar binnen en bleef midden in het café staan. Voor hem staarde een omvangrijk personage hem met slaperige, uitdrukingsloze ogen aan, rondom hem stonden de tafeltjes met plastic bloemen en achter de bar hing een

aanplakbiljet met de woorden: „In de hemel is geen bier, daarom drinken wij het hier”. Verder was het café leeg, even leeg als de plastic bloemen, de geest van de man achter de tapkast en de woorden van het aanplakbiljet. K. liep diep in gedachten verzonken naar de bar en zette zich neer op een kruik. De man schoof zijn lijf over de bar naar hem toe en fluisterde: „U wenst?” „Een borrel” sprak K. Nadat L. zich had omgedraaid, ging hij in een snel tempo weg van de plaats waarop hij over twintig jaar zijn vriend weer zou ontmoeten. Hij had ook een lange weg af te leggen en wilde zoveel mogelijk van de weg genieten. Hij ging niet rechtdoor, omdat hij wist dat de rechte weg hem niets kon bieden. Hij sloeg een hoek om en keek naar de naam van de straat: Schoolstraat. L. wist dat deze weg hem veel moeilijkheden zou brengen, maar dat zich aan het eind een prachtig park uitstreekte. Even overlegde hij, zijn gezicht kreeg even een uitdrukking

van vermoeidheid, maar zeer snel vermande hij zich en vastbesloten stapte hij de straat in.

Het was donker die dag. De hele dag had het licht geregend. Tegen een afgebrokkelde muur stond een oude, afgeleefde man. Zijn jas was gescheurd en zijn broek vertoonde grote gaten. Hij liet zijn hoofd hangen. Hij was moe, twintig jaar lang had hij in een café gezeten, een uur lopen van deze plaats. Twintig jaar lang had hij met de man achter de bar gesproken over de wereld van de zogenaamde welvaart, maar die niets biedt voor de gewone man.

Langzaam en vermoeid richtte de man z'n hoofd op, hij hoorde voetstappen, snel en vastbesloten passen. „Zou hij het toch niet vergeten zijn?”

Een man in een lange bontjas naderde hem. Het was L. Hij keek even om zich heen, fronsde zijn wenkbrauwen, keek de man tegen de muur een ogenblik aan, gaf hem toen een muntstuk en liep door.

HENK SPIJKER

EUROPESE INTEGRATIE

Met het oog op de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan tijdens de vergadering van de Europese ministerraad, zult u zich waarschijnlijk hebben afgevraagd of een Europese eenheid wel mogelijk is, gezien de sterk nationalistische gedachten, die er nog in verschillende landen leven.

Het ontstaan van een eenheid in Europa berust op een evolutie. Deze eenheid moet groeien en langzamerhand zal men dan de grote noodzaak gaan zien. De noodzaak om gezamenlijk weerstand te bieden tegen het opdringen van de communistische machten, een opdringen dat niet berust op het verbreiden van een overtuiging, omdat het communisme in een welvaartsstaat onmogelijk is, maar op machtswellust. Derhalve mag Europa als geheel niet aggressief te werk gaan, maar strikt defensief. Europa mag geen poging gaan wagen om het communisme uit te roeien, dit is onmogelijk en zou de oorzaak kunnen zijn van de ondergang van de westerse beschaving. Het

communisme namelijk zal door zichzelf te gronde gaan, een feit dat al duidelijk naar voren treedt in Rusland, waar men bij het groeien van de welvaart steeds meer westers georiënteerd wordt.

De eenheid in Europa heeft ook een sociale achtergrond. De noodzaak namelijk om gezamenlijk, zonder eigen belangen erin te mengen, hulp te bieden aan landen, die na kolonie geweest te zijn, onafhankelijkheid verkregen hebben, omdat wij in de eerste plaats dit als vroegere bezitters verplicht zijn en in de tweede plaats onze ervaring in bestuurs- en economische zaken hun tot groot nut kan strekken. Niet zonder toeval spreek ik hier van alleen bestuurs- en economische zaken, omdat dergelijke hulpacties vaak gepaard gaan met het opdringen van een cultuur of godsdienst, hetgeen meestal na verloop van tijd tot een revolutie leidt. Een goed voorbeeld hiervan is te zien in de V.S. waar de blanken de negers hun cultuur wilden opdrin-

gen, hetgeen tot een grote uitbarsting leidde, omdat ook de negers zichzelf willen zijn.

Het ontstaan van een eenheid in Europa berust op een evolutie. Het is onmogelijk, dat ineens alle nationale gedachten en belangen opzij geschoven worden. Landen als Nederland hebben te lang voor hun onafhankelijkheid gestreden om dit nu op stel en sprong prijs te geven. Bovendien zijn de verschillen tussen de volken onderling nog zo groot dat een volledige samenwerking ineens zeker tot conflicten zou leiden. Daarom moet de totstandbrenging van de eenheid in fasen gaan, langzaam en doordacht. beginnende met een Europees handelsverdrag, een wetenschappelijke unie, later het samensmelten van de verschillende besturen tot één Europees bestuur, waarin zitting hebben de Europese partijgroepen en tot slot in de verre toekomst het samensmelten van de verschillende volken tot één Europees volk, met één taal en één cultuur.

HENK SPIJKER Va.

19 februari.

Ondanks de glorievolle verschijning van het laatste nummer, dat terecht alom groot opzien baarde, was er toch nog een enkele zuurpruim, die meende de oude traditie van Eigenkokerkankerkritiek te moeten voortzetten.

„Laat hem maar eens halfnaakt geducht spitsroeden lopen”, stelde een meedogenloze Eigenkokerfan voor. Dit zou inderdaad een probaat middel geweest zijn om hem van gedachten te doen veranderen, ware hij geen Westfries geweest. Verdommt noch mael, zulck slapsack sou met haestechheden gepinecht ende gescantpaelt moeten werden, dies ware ick zeer verfroyt. (m.d.a. Peter).

CHRONYCKE

21 februari.

Met zijn allen carnavallen. Ju, ju, wat was me dat een feest! Grote lof moet toegezwaaid worden aan de organisatoren en versierders, hoewel de tafels wel een weinig wiebelden, waardoor alleen uw dienaar reeds anderhalf glas geestrijk nat over broek en billen moest zien vloeien. Maar dat vermocht niet de pret te drukken.

Toch had het gehele feest, ondanks alle al of niet gespeelde uitbundigheid slechts één komische noot, die in sommige gevallen adembod tot gevolg had, en wel het feit dat er bosjes mensen rondliepen met de gedachte, dat carnaval zou vallen of staan met de maskers, weswege zij dan ook hun bakkes angstvallig gemond hielden.

Het wezen van 't carnavalvieren is echter het afleggen van uw „gewone” masker en helendal uw ware gezicht te laten zien. Dit gaat juist met carnaval zo gemakkelijk, omdat uw buurman hetzelfde doet, zodat u zich in genen dele voor iemand behoeft te schamen, maar u geheel aan de bevrijding van het alledaagse masker kunt overgeven en in opperste toewijding de roes, die dit feweeg brengt, gesteund door alcohol, ten volle kunt laten sluimeren door uw verkilde botten en verstramd gestel, dat in de volgende vastentijd extra strak in de plooi dient te worden

gehouden. De komische noot nu is, dat nuchtere zielen menen 'n „waar” gezicht te kunnen kopen voor een kwartje bij de fopneuzenboer.

24 februari.

Toen uw dienaar zich op de fiets naar school begaf op de morgen na aswoensdag, maakte zich zijn vriend bezorgd over hem.

„Kwuis kerel, wat zie je er grauwig uit vanmorgen, asgrauw mag ik wel zeggen. Ben je soms naar de asplechtigheid geweest, gisteravond?” En toen ik dat bevestigde, zei hij flegmatisch onbewogen, naar des westfriezen wijs: „Dat is iets voor het snijmes der modernisten. De scho-

ne deerntjes gaan naar voren met een fleurig aangezicht, en ze komen terug naar hun plaats met een rood hoofd en een in de war gebrachte verfwinkel. Nee, dat is niets gedaan.” En ik deed er het zwijgen toe.

26 februari.

Nel Kars spreekt over „Toneel door de eeuwen.” Een openbaar en exclusief pleininterview leverde een commentaar op, dat de gehele scala van „Nou niks”, „leuk wel”; „wel aardig”; „ja, wel leuk” tot „geweldig en „steengoed” doorliep. Hoe het ook zij, uw dienaar, die helaas genoopt was zijn toevlucht te zoeken in een dergelijk onderzoek, aangezien hij niet aanwezig kon zijn, is van mening dat de velen tot hun schande en schade een dergelijk evenement nog niet op zijn juiste waarde weten te schatten, hij moest namelijk nog al eens te horen krijgen: „Waar heb je het over?”

5 maart.

In de altijd even gezellige aula van het Westfries Lyceum kampten wij met onze aloude cultuurrivaal om de wisselbeker. Helaas moesten wij de bokaal in de prijzenkast van de tegenstander laten staan (hij stond daar namelijk reeds). We behoeven echter geenszins de toekomst

duister in te zien, want in ons kamp kondigde zich veelbelovend jong talent aan.

7 maart.

Mee dat de komst van de lente zich duidelijk deed gevoelen, werd de voetballust weer opnieuw aangewakkerd, en tevens de strijd om de samenstelling der zich omverlopende teams.

„Mag Kees mee doen jongens?” „Nee, die raust zo, die komt van Spartanen dat kun je wel zien.” Het is wat als je leraar bent en van Spartanen komt, je wordt er nog scheef om aangekeken ook.

9 maart.

Het was zover. Het was rector'sdag. Lang verwacht was hij, en anders uitvallen dan we al even lang dachten.

Ondanks het feit, dat velen van onze broeders en zusters meenden meer baat te hebben van een vrije dag, geloven wij toch dat we met recht weer een geslaagd evenement in de annalen kunnen bijschrijven. Naast allerlei toon- en declamatiekunst werden ook volksdansen vertoond. Dit was wel zeer fraai, er werd een stuk pure volksziel bij uitgedrukt, en wij zouden dan ook graag de woorden, die de rector hierover sprak willen herhalen: „Ze mogen het nog eens doen.”

12 maart.

Door een greep in de copy-bus (deze keer eens geen ledige greep) ontdekten wij een messias in ons midden te hebben. In al zijn messianiteit richtte de heer Steltenpool, en met hem geheel 4a en 4c, zich als weldoener en heiland van het geestelijk en moreel proletariaat tot het gehele convent van verpauperde Werenfridianen. Zie elders in dit blad en vraag een plebisciet aan teneinde hem bij overheidsbesluit en bij de volkswil te verheffen tot hoofdredacteur van Eigen Koker.

1 April

Toen wij met mijnheer Tensen spraken over het archetypisch karakter van één april, deed hij weer eens een historische uitspraak, zoals wij die zo goed van hem gewend zijn:

„Zal ik jou eens vertellen wat één april is?” zo zei hij, „het is gewoon een uitlaatklep voor volwassenen om hun behoefte te spuien en nog eens één keer kind te zijn.”

Daar kunnen we het voorlopig mee doen.

KWUIS KLERQ

BEAT-RUBRIEK

IT'S BEATTIME

Korte inleiding over de beat
door Eric Hendriks

„Do you believe in magic, in a young girls heart? How the music can free her, whenever it starts”. Zo begint het bijzonder overtuigend gezongen „Do you believe in magic” van de lovin'Spoonful. Nu geloven we in deze tijd niet meer aan toverij, maar toch zingen deze Lovin' Spoonful niet over iets, dat naar het rijk der fabelen verwezen moet worden. Zij zingen nl. over die bepaalde categorie van zeer sterke gemoedsbewegingen, die wordt aangeduid met het woord „Sound”, doch verder niet definiëerbaar is en zeker onmogelijk te begrijpen voor diegenen, die deze aangrijpende ervaring nog nooit hebben gehad. Tenslotte brengt men de bewoners van een geïsoleerd eskimo-dorp bijzonder moeilijk aan het verstand hoe een sinaasappel smaakt; ook al beheerst men de stamtaal. Dit raadselachtig maar diep indruk makende verschijnsel nu, is het element, waaraan de goede beat-muziek zijn blijvende waarde ontleent voor iedereen die er gevoelig voor is.

Ontstaan nu, in een stedelijk, industrieel milieu in de verschillende Britse industriegebieden, werd deze (nog ruwe) beat-muziek al vroeg verguisd en vernederd, de beoefenaars gediscrimineerd en de liefhebbers niet voor vol aangezien, maar ge-

lukkig waren er ter plaatse nog voldoende actieve en passieve bewonderaars om de ontwikkeling van de beat door te zetten. Deze ontwikkeling kwam echter pas goed op gang toen in het voorjaar van 1963 de eerste beatplaten op de markt verschenen. Pas toen konden muzikale elementen uit andere genres de beat beïnvloeden terwijl de beat op zijn beurt in niet geringe mate ook op deze muziek zijn invloed liet gelden. De aanvankelijk van een regelmatig en een nadrukkelijk stotend ritme voorziene beat ontwikkelde zich in allerlei richtingen: er kwamen groepen, die zich hevig lieten beïnvloeden door de rhythm and blues (Rolling Stones, Animals, Manfred Mann); er kwamen groepen, (en songs), die sterk beïnvloed waren door folk- en protestsong (Hedgehoppers Anonymous, Kinks; A Wellrespected Man etc.) en er kwamen groepen, die met stuwende drums en gierende, knarsende en spattende gitaren de pop-art gingen beoefenen (The Who). Andere groepen legden de nadruk op zang; twee-, drie-, of vierstemmig, vaak bijzonder verfijnd zongen en zingen groepen als The Fortunes, The Searchers, The Moody Blues en The Ivy League hun platen al of niet de succesladder op, of zoals de Byrds in combinatie met een ingewikkeld netwerk van gitaarakkoorden (de zg. Westcoast sound); terwijl de onsterfelijke Beatles in de meeste van hun songs op onnavolgbare wijze close-harmony- en meerstemmenzang aan een goede instrumentale ondergrond koppelden. Helaas zijn er in en rondom beat vele misstanden.

Het vaak grote commerciële succes van vele goede beatgroepen geven andere groepen de moed om op hun manier beat te bedrijven en zo deze muziek in een ongunstig (dus onjuist) daglicht te stellen. Over dit onderwerp is nog veel meer te zeggen, doch dit zou te ver voeren. Dit artikel poogt slechts een inleiding te zijn op E.K.'s beatrubriek, en ik hoop, dat E.K. door deze rubriek een positievere benadering en beleving van de beatmuziek zal weten te bevorderen.

We hebben vreemde inleveringen gehad. Enkele Stonesfans hebben een top 10 met vier Stonesnummers ingeleverd. Enkele dames hadden Claude François op de eerste plaats gezet. Een of andere heer had op de achtste plaats gezet: „Sugar in my coffee”, dit moest dan zijn: „Bald headed woman” van de Jay Jays. Zenden jullie weer allemaal een top 10 in.

Redactie O.B.

TOP 10

1. Michelle-Girl	The Beatles	
2. That day	The Golden Earrings	
3. We can work it out-
Daytripper	The Beatles	
4. As tears go by-19th
nervous breakdown	The Rolling Stones	
5. If you wait for love ..	Dave Berry	
6. This strange effect
Now	Dave Berry	
7. Ik heb geen zin om op
te staan	Het	
8. This golden ring	The Fortunes	
These boots are made
for walking	Nancy Sinatra	
9. 'n Glaasje Madeira, my
dear	Ted de Braak	
10. Till the end of the day	The Kinks	

THE ROLLING STONES

Meningsverschillen tussen Beatle- en Stone' fans... Al vaker heb ik gehoord dat er heftige meningsverschillen aan de gang waren tussen jongens en meisjes die de Beatles beter vonden dan de Stones en omgekeerd. Dat dit meningsverschil geheel ongegrond is valt gemakkelijk te bewijzen door eens op de hitlijsten te kijken waar men kan zien dat Stone- en Beatleplaten afwisselend in de hoogste regionen verkeren, b.v.

Help	Satisfaction
Yesterday	Get off of my cloud
Daytripper	19th nervous breakdown

Hoewel ik persoonlijk vind dat de Beatles vocaal beter zijn dan de Rolling Stones (bij de Stones zingt meestal alleen Mick Jagger) zijn de Rolling Stones instrumentaal beter dan de Beatles. Er is ook helemaal geen sprake van concurrentie tussen elkaar, want de Beatles en Stones staan op zeer goede voet met elkaar. (De Stones zijn bekend geworden met behulp van de Beatles). Dus kunnen we zeggen dat ze even goed zijn.

P. ZOMERDIJK

OPMERKINGEN VAN ONDERBOUWERS

1. Ik maak bezwaar tegen de benaming Redactie B.B. en Redactie O.B. Laten we er geen seksueel blaadje van maken.
2. Heeft er iemand enige blitsbrieven en stuipen-ners voor me, om „HET” te interviewen wanneer die weer bovenaan de voetzoekersnota staan of de fiets hebben versierd, die aan de volgende eisen moeten voldoen:
 - a. Niet telkens een egel nadoen;
 - b. Goede liedjes kunnen kwaken;
 - c. Niet bang zijn voor sabeldansers;
 - d. De rammelzwab Bob Bouber goed kennen.
3. Ik vind het allemaal wel leuk en aardig van die speldjesactie, maar waar gaat de opbrengst heen? (De opbrengst is ter bevordering van de sport op school. Red. O.B.)
4. Ik lever een top 10 met 10 Rolling Stones nummers in; dan komen ze wel bovenaan. (Tot nog toe geen zo'n top 10 ontvangen. Red.).

REDACTIE O.B.

KO-KER-MODE

Mondriaan-stijl van Yves St. Laurent

Bij het doorbladeren van verschillende modebladen kwam ik hele leuke en zeer moderne creaties tegen van André Courrèges en Yves St. Laurent, die vooral geïnspireerd zijn door de schilderijen van Mondriaan.

Eén ding moet men André Courrèges toegeven: hij heeft de mode revolutionair gemaakt, wat sinds Dior met zijn New Look 1948 geen modeschepper meer gelukt is. Zijn strenge, schijnbaar uit lang- en dwarsgenaaiide geconstrueerde modellen voor langbenige types veroorzaakten zo'n schok, dat de discussies aangaande de Courrèges-stijl ook nu nog geen eind schijnen te krijgen, ofschoon Cour-

règes voor de laatste winter al geen kollektie meer gemaakt had, en over zijn toekomstplannen niets bekend is. Geliefd is de „Astronauten-Look” en geliefd zijn de strenge, heldere,

Op Art model

Als een vogel
die in de lente
uit het zuiden komt
kwam jij, die lente
bij mij.

Vogel, vreemde vogel, lentevogel
fladderend kwam je aangevlogen
en jouw uitgestrekte vleugels
hebben mijn veren wekenlang
beschermde.

Vogel, vreemde vogel, speelvogel.
Samen dartelden wij,
vogelvrij
door de stille avondlucht.

Vogel, vreemde vogel, trekvogel,
want toen de herfst kwam
ben jij zoals zovele vogels
fladderend weer weggevlucht

Vogel, vreemde vogel....
Vogelvlucht.

M.K.

verblindende effecten van Courrèges. Zij zullen verder het modebeeld beheersen en als geometrische mode actueel zijn. Want zij passen haarfijn Op-Art en Mondriaan-stijl toe.

Pieter Cornelius Mondriaan leefde van 1872-1944. Hij was een Nederlands abstract schilder en leerling van zijn oom Frits Mondriaan (die echter een geheel andere stijl had). Zijn door hem Neoplasticisme genoemde kunstopvatting is een chromoplastiek, die slechts door samengaan van schilderkunst en bouwkunst te verwezenlijken is en die beoogt de volumina van het bouwwerk te doen uitkomen door muurversieringen welke afzien van elke voorstelling en bestaan uit, voornamelijk met de primaire kleuren ingevulde, rechthoeken op witte ondergrond. De Mondriaan-stijl in de mode is 2 augustus 1965 ontstaan. Op deze dag toonde Yves St. Laurent voor het eerst zijn wintercollectie in

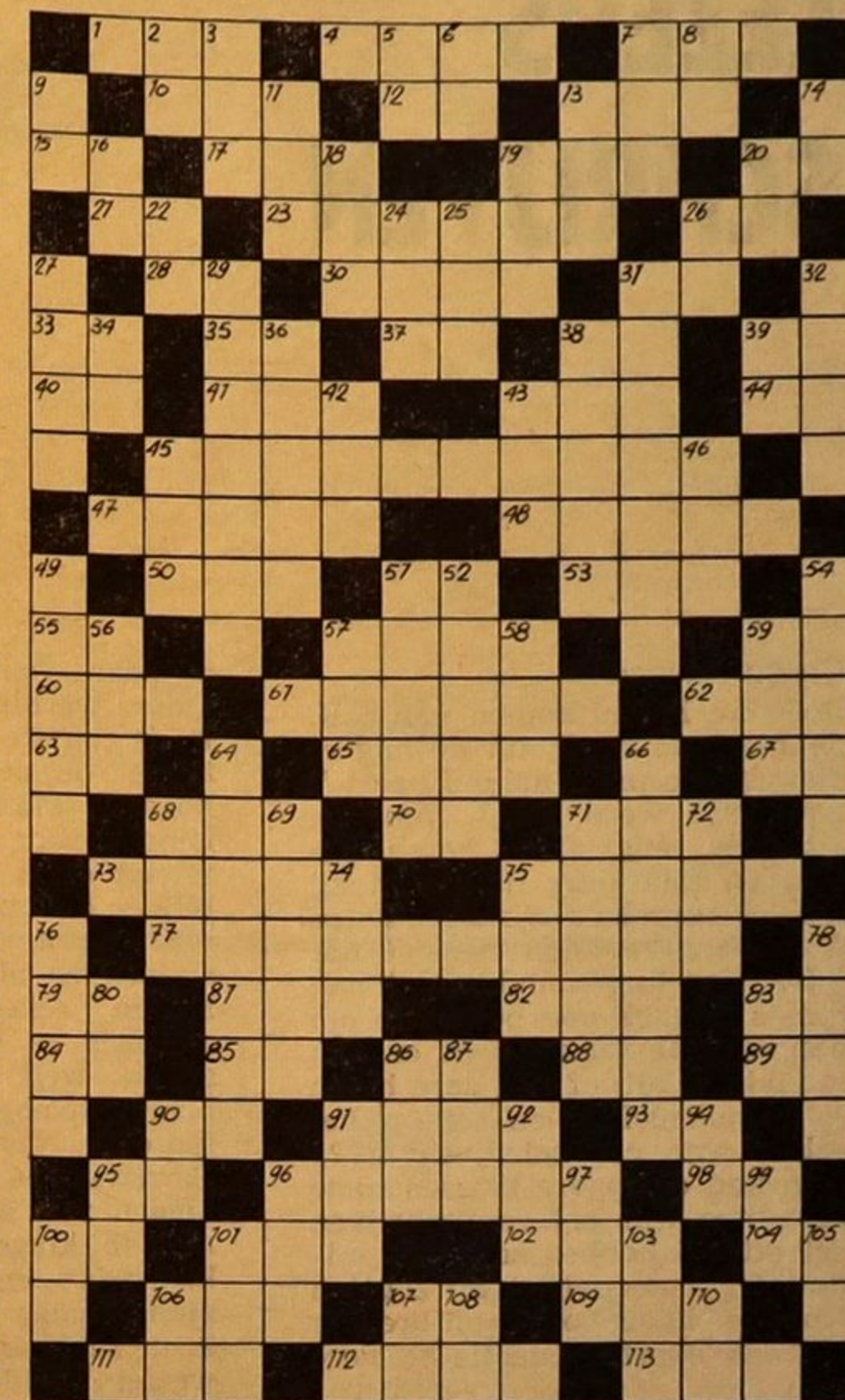
Model in geometrische stijl van Courrèges

Parijs. Hij had de moderne schilder Mondriaan als voorbeeld genomen en zijn modellen samengesteld uit vlakken in contrasterende kleuren, door brede zwarte lijnen omlijst, zoals de schilderijen van Mondriaan.

LIEKE JAMIN

HORIZONTAAL: 1 Elektrisch geladen deeltje; 4 gemeente; 7 punt van een berg; 10 grappenmaker; 12 maanstand (afk.); 13 ondergang; 15 hetzelfde (afk.); 17 schil; 19 niets waard; 20 uitroep; 21 voegwoord; 23 rangtelwoord; 26 pers. v.n.w.; 38 landbouwwerktuig; 30 deel van een fiets; 31 muzikant; 33 pers. v.n.w.; 35 getijde; 37 vogel; 38 voorzetsel; 39 muzikant; 40 boom; 41 baardje; 43 meetkundige figuur; 44 oude lengtemaat; 45 vorm van het werkwoord „solderen”; 47 ontvangkamer; 48 dor; 50 Amerikaanse jongensnaam; 51 gewicht (afk.); 53 speelgoed; 55 en volgende (afk.); 57 val; 59 voegwoord; 60 erg; 61 imiteren; 62 meisjesnaam; 63 godsdienst; 65 nacht (Fr.); 67 muzikant; 68 vruchtennat; 70 stil! 71 onbep. v.n.w.; 73 verdikt, gestold of gekookt sap van dierlijke of plantaardige stoffen; 75 heerlijkheid; 77 vleeseters; 79 reeds; 81 veerkracht; 82 tuinafscheiding; 83 dit zeg je tegen een paard; 84 dwarslat van een mast; 85 voorzetsel; 86 kouw; 88 deel van een Franse ontkenning; 89 uitroep; 90 familielid; 91 grasvlakte; 93 achter; 95 onderwijsinrichting; 96 deel van een bruidstoilet; 98 rivier in Italië; 100 muzikant; 101 slang; 102 kledingstuk; 104 voorzetsel; 105 bak; 106 voegwoord; 109 smakeloos; 111 zoon van Jakob; 112 schoeisel; 113 afdeling.

VERTICAAL: 2 niet deelbaar door twee; 3 waterstand (afk.); 5 uitroep; 6 godsdienst; 7 overdekking; 8 reeds; 9 onmeetbaar getal; 11 hert; 13 stomme dieren; 14 vader; 16 lidwoord; 18 vreemde munt; 19 televisie omroep; 20 pers.v.n.w.; 22 deel van een Franse ontkenning; 24 gymnastiektoestel; 25 groente; 26 familietijd; 27 sufferd; 29 pijnigen; 31 donker-rood; 32 woest; 34 lekkernij; 36 rund; 38 vorm van het werkwoord „toeren”; 39 pers. v.n.w.; 42 vorm van het werkwoord „kunnen”; 43 rustplaats; 45 ganzenroep; 46 waanzinnig; 49 oversteekplaats; 51 Duitse jongensnaam; 52 geslapen; 54 voedsel; 56 ambacht; 57 titel van een Tartaarse of Mongoolse vorst; 58 voorzetsel; 59 hooghartige houding; 64 moeraskoorts; 66 gunstig gezind; 68 droog (Fr.); 69 vruchten; 71 stilstaande wateren; 72 vlinder; 74 deel van een fuik; 75 uitroep; 76 afgeperkt stuk of vlak van een dijk; 78 vel; 80 muzikant; 83 uitroep; 86 deel van een biljart; 87 sprookjesfiguur; 90 naschrift; 91 toetje 92 voorzetsel; 94 arbeidspers (afk.); 95 Frans lidwoord; 96 zeepwater; 97 meetkundige figuur; 99

deel van de Bijbel; 100 Rijkswaterstaat; 101 het bieden; 103 huisdier; 106 milliampère (= eenheid van stroomsterkte en magnetische sterkte) (afk.); 107 oude lengtemaat; 108 Nee (Eng.); 110 muzikant.

LAPPEPOP ZELF MAKEN

Tegenwoordig vindt ieder meisje het leuk om een lappenpop op haar kamer te hebben. Je kunt ze in de winkels wel kopen maar het is natuurlijk veel leuker om hem zelf te maken. De beschrijving, die nu volgt, hebben we gekregen van een meisje van onze school die de pop zelf gemaakt heeft. Als je er aan begint zul je eens zien wat een leuk werk het is. Voor de benodigheden kun je wel in je moeders lappemand kijken, daar zit vast wel wat in.

Voor de kop kun je het beste lichte stof nemen en dezelfde stof neem je natuurlijk ook voor de handen. Geruite stof is heel geschikt voor zijn overhemd en donkere stof voor de broek. Voor het vest neem je iets wat er leuk bij past (suède is erg leuk). Bovendien heb je borduurzij of wol nodig om ogen, neus en mond te maken. Je kunt ook een opgevulde neus naaien. Haren maken we van uitgehaalde wol. De suède die je eventueel voor het vest neemt, kun je ook

voor de schoentjes gebruiken. Schuimplastic vlokken zijn erg handig voor het opvullen.

Werkbeschrijving: Voor de naden moet je overal ½ cm bijnemen. Je kunt de onderdelen het beste met stiksteek in elkaar zetten, anders is het niet stevig genoeg. De handjes kun je 4x doorstikken, zodat je vingers krijgt. Hoe je het maakt mag je zelf weten, het is niet zo moeilijk. Het is erg leuk om een sjaal voor hem te breien in de schoolkleuren.

De lapjes voor de schoentjes stik je schuin af. Voor de sokjes gebruik je een gebreid stukje van plm. 2 cm., dat je om de lange broek naait.

Carolien Stadhouders, II

LEZERS SCHRIJVEN

Geachte redactie

Toen na het uitkomen van E.K. door enkele heren uit de hogere klassen een prullenmand naast 't aquarium werd gezet, vond ik dit zeer laag. Deze heren bedoelden met deze daad, dat zij E.K. waardeloos vinden. Laten deze heren er aan denken dat E.K. 'n leerlingenblad is. Ook aan hen is de taak voorbehouden om van E.K. te maken wat er van te maken valt, of zijn deze heren zo gemakzuchtig en lui op het gebied van copyschrijven????? Men kan de lagere klassen niets verwijten wat het copyschrijven betreft, zij hebben zelfs het initiatief genomen (dat bij zovelen van de bovenbouw ontbreekt) om een aparte redactie te vormen.

S. v. Baar "2a

Als antwoord op uw brief, mnr. van Baar, hebben wij aan een dezer heren gevraagd, wat hen tot deze daad gebracht heeft. Het antwoord was ongeveer als volgt: „Wij protesteren tegen de hele opbouw van E.K. Evengoed zijn wij blij, dat er een goede stap in de richting is gedaan, door een redactie O.B. op te richten”. Wij willen er nog aan toevoegen, dat de redactie B.B. het initiatief heeft genomen om een redactie O.B. op te richten.

De redactie O.B.

NOG WEL BEDANKT

Dit is de titel van een van de liedjes van Bob Boubier, maar daar slaat het nu echt niet op. Het slaat n.l. op de werklust, ik mag wel zeggen de overbekende werklust, van de Westfriezen.

EENZAAMHEID

Ik kan mijn weg niet vinden, er is geen ster te zien in al bewolkte hemelen en geen gefluister reikt mijn oor geen levend stemgeluid, slechts één dat ik het hoor als een verloren maat komt tot mij als hemelse muziek gespeeld door engelenhanden rein en schoon door welk de bladeren dor en levenloos zich verenigen tot kransen.

CLAVUS

Een paar sterke voorbeelden van deze werklust zijn:

1. Er is een wedstrijd gehouden tussen de eerste, tweede en hogere klassen. Er komt iemand voor de microfoon en vraagt of er een paar willen blijven om op te ruimen, liefst uit Hoorn. Meteen daarna sluipen er al een paar weg. Buiten school aangekomen springen ze op hun fiets en sjezen weg, naar huis. Zo blijven er nog maar drie mensen over. Nog wel bedankt...
2. Carnaval '66. Over het aankleden van de zaal valt echt niet te klagen, over de opkomst 's avonds ook niet: 180 man, ... maar dan het afbreken: 's morgens 12 man aanwezig; 's middags 5 man.... Nog wel bedankt....

Kunnen de dames en heren, die uit de stad komen niet even bij de school gaan kijken en even helpen de versiering weg te halen?????

Evenzo bij filmmiddagen, culturele en andere evenementen. Help dan even mee; er is een oud (misschien wel Westfries) gezegde n.l.: Vele handen maken licht werk. Knoop dit in je oren en: een beetje tijd schiet er altijd wel over.

P. Zomerdijk

VAN DE WIJZE KONING

Er was eens in een heel ver land een wijze koning. Omdat hij zo wijs was gingen zijn onderdanen vaak naar hem toe om hem te raadplegen. Op een keer vroegen zijn onderdanen aan hem of ze een krant mochten uitgeven. „Natuurlijk”, zei de koning, „maar dan moeten jullie alles ook zelf verzorgen”. Zo werd er dus een krant opgericht, die geheel door zijn onderdanen werd beheerd. Deze onderdanen kozen dan een redactie en dachten dan: „Zo, dat is gefikst. De redactie zorgt nu wel voor de rest”. Zo moest dus een redactie van zes man de hele krant volschrijven. Soms kregen ze nog wel eens copy van de jongere onderdanen, maar dat was ook alles; zodoende verscheen de krant onregelmatig: in plaats van 10 keer per jaar nu 4 keer per jaar. Dit alles was te danken aan de luie oudere burgers, die het te druk hadden met hun „eigen” zaken, in plaats van eens één keertje per jaar een stukje voor HUN krant te schrijven.

DE MORAAL VAN DIT VERHAAL: Een krant wordt niet gemaakt door haar redacteurs, maar door haar abonnees.

Redactie O.B.

fanclub the motions

k. zandbergen - mecklenburgstraat 24 - hoorn (n.h.)

Hielan' haddie

Ten noord-westen van Schotland liggen de Hebriden. Een van die vele eilandjes die samen de Hebriden vormen is Skye, het grootste en misschien wel het mooiste en meest historie-rijke eiland van de Binnen-Hebriden.

Skye — een woest maar mooi eiland dat zich verheft uit de zee — aan de noord-west kust van Schotland, het land waar zon, nevel en mist zich afwisselen in een mum van tijd, waar stoere Schotten pijpen op hun doedelzakken, waar tijdens de Highland-games de „brave laddies and bonnie lassies” de harten van de vele toeristen veroveren met hun „reels” en jonge zangers, die „the best loved songs of Bonnie Scotland” ten gehore geven.

Ergens op Skye, op een van de vele bergtoppen van de Cuillins bergketen zit een kleine jongen, misschien een jaar of acht oud, die, verlangend naar de zee kijkend, droomt over de toekomst die hij tegemoet denkt te gaan. Vlak bij de haven van Sligachan ziet hij een paar kleine vissers-scheepjes, maar ook het mooie passagiersschip heel in de verte is hem niet ontgaan. O, later als hij groot is zou hij vast ook op zo'n schip varen. Hij voelt de er niets voor gewoon visser te worden, zoals haast iedereen op Skye visser was, maar wilde de wijde wereld in. En zou hij niet een uitstekend zeeman worden? Als hij nu al met Jack, zijn oudste broer ging vissen, dan stuurde hij altijd, en wist hij niet precies waar die verraderlijke klippen onder water scholen en waar je het beste de netten uit kon werpen om vis te vangen? Vis vangen? Maar dat deed je niet op een groot passagiersschip. Daar had hij niet aan gedacht en hoe meer hij over zijn toekomst nadacht, hoe meer bezwaren vond hij. Want wie zou dan 's zomers de toeristen de geschiedenis van Bonnie Prince Charlie's eiland vertellen? En wie zou dan al die toeristen de weg naar het Dunvegan Castle wijzen? Dunvegan Castle, de grote trots van onze kleine Hielan' haddie. Want was dat kasteel niet sinds onheugelijke tijden door de MacLeod clan bewoond? En bevonden zich

daar niet de geheimzinnige vlag, die de clan twee keer voor uitsterven had behoed en de vertrekken van Flora MacDonald, die Prins Charlie na zijn nederlaag te Culloden geholpen had? En dan de Cuillins. Wie zou er dan met Leezie, zijn tweelingzusje, de Cuillins, de wilde en steile bergen, die zelfs voor de meest ervaren bergbeklimmer nog tal van moeilijkheden kon-

den opleveren, beklimmen? En wat zou hij Robin Piper, de oude herder, van wie hij zoveel hield en die zo mooi kon pijpen, missen. De gedachte dit alles te moeten opgeven vond hij wel wat zwaar. Tenslotte was hij een Schot, en hoorde hij thuis in de Cuillins op het eiland waarvan hij zoveel hield, onze Hielan' haddie.

T. K.

LIFE ART

Hij kruipt op zijn knieën over het brede trottoir. Van zwarte verf die hij uit één van de twee potjes, die naast hem staan, met een dikke kwast aanbrengt: schildert hij een groot vierkant 10 bij 10 tegels. Haastige mensen lopen over zijn handen en over de drogende verf, of mompelen verwensingen; hij merkt het echter niet als hij geconcentreerd en nauwkeurig de laatste strek aanbrengt. Dan staat hij op, terwijl hij zijn zwarte vingers aan zijn broek afveegt, en bekijkt zijn werk kritisch. Hij lijkt tevreden als hij opnieuw knielt, uit zijn achterzak 'n dunne nieuwe penseel haalt, die in een klein potje rode verf doopt en zorgvuldig in de rechterbenedenhoek signeert. Nog eenmaal bekijkt hij glimlachend het glanzend zwarte vierkant, voordat hij met de kwasten en de potjes onder zijn arm door de draaideur van het enorme gebouw, waarvoor hij lag te schilderen, naar binnen stapt.

De liftboy sluit met een handle de liftdeur achter hem. „Welke verdieping, mijnheer?” „De hoogste, graag.” Als de lift zoemend omhoog schiet, gaat hij zitten in de verste hoek van de box, onder de verbaasde blikken van de jongen, en laat zijn kin op een pot verf zakken. Eerste, tweede, derde, vierde, vijf-

de.... bij de 27ste verdieping komt de lift met een bons tot stilstand. Moeizaam staat hij weer op, geeft de liftboy een stuiver en een hardgeworden penseel en loopt door de zonnige hall, naar de enige deur die toegang geeft tot het dakterras.

Ernaast zit een oud vrouwtje met een schoteltje voor haar neus en kauwgom achter haar kiezen. „Slechts één dollar mijnheer, een onvergetelijk uitzicht één consumptie inbegrepen.” Achteloos gooit hij het biljet op het schoteltje en legt de dikke zwarte kwast eraan. Het dametje kijkt hem nog verwonderd na als hij de deur doorgaat.

De rand van het terras is niet hoog. Wanneer hij erover heen kijkt ziet hij 27 verdiepingen lager een klein zwart vierkantje, niet groter dan een middelmaat manchetsknoop. Plotseling heft hij zijn handen omhoog en neemt zwiiggend het onhoorbare applaus in ontvangst dat voor het laatst zwaar op hem afgolft van de omliggende wolkenkrabbers. Dan gooit hij eerst de twee potjes over de balustrade, alvorens hij zichzelf met het hoofd omlaag naar beneden stort en 27 verdiepingen later uiteenspat in het glanzende vierkant. Zijn laatste doek „zelfportret” werd nooit verkocht.

ALEC 4.b.

BOEK- EN KANTOOR-
BOEKHANDEL

H. STUMPEL HOORN N.V.

voor uw studietijd (en daarna)

Boeken - schrijfwaren - kantoormeubelen - machines

„Ik pas geschiedenissen aan als kleren.”

De jongste roman van de Zwitserse auteur Max Frisch: „Mein Name sei Gantenbein” in kort bestek te beschrijven is geen gemakkelijke opgave. Gelukkig kan de schrijver zelf me al een heel eind op weg helpen. In een interview heeft hij nl. eens het volgende gezegd: „Jeder Mensch (ich spreche jetzt nicht vom Schriftsteller, sondern von seinem Helden) jeder Mensch erfindet sich früher oder später eine Geschichte, die er oft unter gewaltigen Opfern, für sein Leben hält, oder eine Reihe von Geschichten, die mit Namen und Daten zu belegen sind, sodass an ihrer Wirklichkeit, scheint es, nicht zu zweifeln ist. Trotzdem ist jede Geschichte, meine ich, eine Erfindung. Und daher auswechselbar.”

Ditzelfde doet de verteller (niet identiek aan Max Frisch, de auteur) in deze roman. Hij schept figuren die hij telkens een andere rol laat spelen om zo zelf tot een bevredigd leven te komen. „Ik stel me voor”, begint hij herhaaldelijk een van die belevenissen. Het blijven echter verzinsels van de verteller, verzinsels die hij dus op ieder moment kan laten ophouden, kan veranderen, of opnieuw kan laten beginnen. „Hij past geschiedenissen aan als kleren”, zoals wij allemaal in onze dagdromen ons zelf een leven kunnen laten leiden, dat wij maar al te vaak voor een reëel leven gaan houden. Nu weer schrijft de verteller in de objectieve hij-vorm, dan weer in de subjectieve ik-vorm. Nu eens heet de man Gantenbein, dan weer Enderlin. Hij zou ook Svoboda kunnen heten of Siebenhagen. Alle figuren worden uitgeprobeerd. De verteller zoekt en tast als het ware naar een levensvorm die hem bevredigt. De meesten blijken niet te voldoen, Gantenbein wordt definitief gekozen. De zin van deze verzinsels ligt besloten in de uitroep die de verteller (of is het hier de auteur zelf) door zijn pogingen doet: „Ik vraag me dan zelf af in stilte op mijn koude pijp sabbelend, in het aangezicht van ieder werkelijk gebeurd verhaal, wat ik eigenlijk doe: een ik ontwerpen”. De Nederlandse vertaling van deze roman kreeg dan ook niet geheel ten onrechte de titel mee: „Ontwerpen voor een ik”.

Gantenbein speelt een heel interessante rol, hij speelt de rol van een blinde. Hij heeft zich een zwarte blindenbril aange-

schaft, een blindenstok en na veel moeite van twee specialisten een blindenverklaring losgekregen. Het is voor hem de ideale uitweg. Hij hoeft nl. op deze manier niet te zien wat zijn liefde voor zijn vrouw Lila, een actrice, zou kunnen verstoren. Voor de buitenwereld wil hij niet zien, ofschoon hij het wel ziet, dat zijn vrouw een minnaar heeft, dat zijn vrouw hem bedriegt. Dit „blind” zijn en toch alles zien kan uiteraard aanleiding zijn tot de meest merkwaaardige situaties. De schrijver maakt er met zijn scherp opmerkingsvermogen, zijn humor en zijn vindingrijkheid tot het uiterste gebruik van. Maar tevens is hiermee een probleem aange-raakt dat de mens altijd heeft beziggehouden. Ben ik degene voor wie ik mezelf houd? De wereld ziet mij anders als ik ben. Er ontstaat een tweede spanning tussen verbeelding en werkelijkheid. Niet alleen tussen de ten tonele gevoerde personen en de verteller (of Max Frisch?) dus, maar bovendien een spanning in de hoofdpersoon Gantenbein. Ook de vrouw speelt niet voor niets de rol van „actrice”.

Om kort te gaan, deze roman is beslist de moeite waard uitgelezen te worden. Ik zeg dit zo nadrukkelijk, omdat ik zelf verschillende keren de neiging heb gehad het op te geven, niet alleen door de zeer ingewikkelde compositie, die achteraf toch heel knap blijkt te zijn, maar ook doordat het schijnbaar eindeloze uitproberen soms een beetje vervelend wordt of, zoals de Duitse recensent Hans Mayer het uitdrukte, „niet alle kleren staan even goed”. Dit hangt natuurlijk van persoonlijke smaak af. Zelf zou ik me dan ook niet zomaar zonder meer willen aansluiten bij hen, die sprekend over deze roman, hebben gesproken over een Gigantenbein. Maar misschien kunt U dat wel. Margot.

Ook voor uw school kunt u goede gebruikte schoolboeken kopen

Wij berekenen voor deze boeken 66 pct. van de prijs bij uitgave en leveren ze u in goede staat en onder garantie.

van Dijks boekhuis
Oudestraat 26, Kampen